

Glasovalna številka:

PR211

VOLČJA SKRIVNOST

Tia Krofel
Osnovna šola Bežigrad

Tekla je hitro, kot bi jo sam veter nesel. Spretno je vijugala okoli dreves in preskakovala še tako visoke skale. V tišini narave se je naenkrat zaslišal dolg, predirljiv lajež. Začela je teči še hitreje in se šele po nekaj kilometrih ustavila v jami, dovolj temni, da je človeško oko ni moglo opaziti. Ni bila tiste vrste volkulja, ki se rada bojuje. Če je bilo le možno, je zbežala pred nevarnostjo, zobe pa je pokazala le v skrajnih primerih. Morda so jo prav zato tako zgodaj izključili iz tropa in je še vedno iskala samca. Ko je bila še v krdelu, ji je bilo lažje. Pred nevarnostjo so jo varovali drugi, prav tako so ji prinašali hrano. A odrasla samica mora imeti sposobnosti, da lahko preživlja družino. Vedno je občudovala mamo, ki se je znala boriti in si najti hrano, ona ni imela moči škodovati živemu bitju. Zatorej ji je bilo v sami naravi še toliko težje preživeti. Sicer je znala za silo poskrbeti zase, a večno iskati samca in si nikoli ustvariti tropa, ne, to niso bile njene sanje. Zadnje dni pa je sploh pozabila na vse, tudi na hrano, saj so jo preganjali ljudje. Šele zdaj, ko je ležala v tej mračni, tihi jami, je lahko podrobneje razmislila o dogodkih teh dni. Končno daleč od pasjih laježev in luči, ki so jo iskale celo ponoči, je lahko mirno prisluhnila zvokom narave. Tu, visoko na gori v jami je ugotavljala, ali je lahko ponosna, da je ušla ljudem, ali naj jo bo sram, da jim ni bila pripravljena pogledati v oči. Kup misli in ugank jo je zazibal v spanec.

Zvečer se je sunkovito zbudila, stekla ven in srečno zatulila. Gozd okoli nje vzvalovil, ptice so prestrašeno poletele iz krošenj, o lovcih pa ni bilo ne duha ne sluha. Končno se jih je otresla. Sestradena, a srečna je zatulila še enkrat. Tokrat ji je nekdo odgovoril. V vsej tej sreči ni niti pomislila, da bi bil to lahko čigav teritorij. Že je hotela zbežati, a ko je naredila prvi skok, jo je nekaj zadelo in zgrudila se je na tla.

Zbudila se je v kletki, na tovornjaku. Hotela je vstati, a je noge niso hotele držati, zato je obležala.

Čez čas se je vozilo ustavilo in slišala je, da je nekdo odprl zadnja vrata. Stali so pred majhno lovsko kočo. Nad vhodnimi vrati so bili pritrjeni rogovi. Majhen in širok plešast možic z velikim nosom in

okroglimi očali je zadovoljno gledal živali, ki sta jih dva ogromna moška nosila v bajto. Ko pa je zagledal njo, si je navdušeno pomel roke in na obrazu se mu je narisal nasmešek. Volkuljo je kar zmrazilo, saj se je še živo spominjala, kaj ji je mama pravila o takšnih nasmeških. Zadnje čase je na sploh veliko razmišljala o svojem tropu. Zanimalo jo je, ali se je oni sploh še spomnijo. Spet se ji je pred očmi začel prikazovati tisti grozni trenutek, ko so ji vsi pokazali zobe in jo pregnali. Šele takrat se je zavedala svoje pomanjkljivosti, zaradi katere so se ji posmehovali in jo strašili z grozljivimi zgodbicami. Sicer ni bila zamerljiva, a s tem so jo bratje in sestre spravili na tla, s katerih se še vedno ni pobrala. Kmalu se je začela bati vsega, celo zajca, ker so ji, ko je bila še čisto majhna, rekli, da se lahko prelevi v strašno pošast in jo poje. Sedaj se malih živali ne boji več, pa tudi tako lahkomišelnost je nehala biti. A še vedno ni prava, pogumna volkulja.

Iz sanjarjenja jo je predramil ropot. Znašla se je v sobici, natlačeni s kletkami. V njih so bili zajci, lisice, jazbeci in še veliko drugih gozdnih živali, a nobenega volka. Njeno pozornost je pritegnila kletka v kotu sobe, od koder je prihajal ropot. V njej se je repenčil velik, zavaljen medved. Kazalo je, da so tudi njega pravkar pripeljali in se še ni umiril. A slej kot prej se bo že moral navaditi. Ujeli so jih in z njimi bodo počeli, kar bodo hoteli, zato se ni imelo smisla upirati. Ona se je že umirila.

Naslednjih nekaj ur dolgčasa v tej majhni kletki ni bilo prav nič prijetnih. Nепrestano se ji je zdelo, da jo nekdo opazuje. Čeprav je z očmi že najmanj stokrat preiskala sobo, še vedno ni našla opazovalca. Kdaj pa kdaj je sicer ujela kakšen pogled, vendar so bili ti večinoma le od zajčkov ali pa jazbecev. A včasih se ji je zazdelo, da se ob medvedji kletki nekaj premika. Tudi sam medved je nehal zganjati nemir, pa sploh ni opazila, kdaj. Zdaj je tam mirno ležal in izgledal prav prijazen. Na trenutke se ji je zazdelo, kot da nekaj prežvekuje, a je takoj, ko je zaslutil njen pogled, nehal. Mislila je, da se ji vse skupaj le dozdeva, zato je brezskrbno zadremuckala.

Minilo ni niti pet minut, ko je bila zopet na preži za opazovalcem. Seveda je najprej pogledala k medvedu, a njegova kletka je bila prazna, vratca pa še majava, vendar neprijeten občutek, da jo nekdo gleda, še vedno ni minil. Ko pa se je upajoče ozrla k svojim vratcem, so bila, glej ga zlomka, tudi ta odprta in še vedno majava. Brez pomisleka je stekla skozi vrata, oddrvela čez glavni vhod in se znašla zunaj. Od sreče je hotela zatuliti, a se je ob spominu na zadnjikrat še pravočasno zadržala. Malo se je razgledala po okolici. Za hišo je bil gozd, pred njo pa avtocesta. Te se je bala, saj je na lastne oči videla, kako je avto, ki se je peljal po njej, zbil njeno sestrico, zatorej je pot ubrala v gozd. A ni prišla daleč, ko je zavohala hrano. Vohljala je še naprej in pot jo je pripeljala do slastnega, dokaj svežega mrtvega jelena. Strastno je zagriznila vanj. Hitro je začela prežvekovati in gristi dalje. A mesa je hitro zmanjkalo in ostale so le še kosti. Volkulja je počasi dvignila glavo in si začela ogledovati okolico. Zdela se ji je prijazna in umirjena. Kljub oddaljenim, čisto tihim šumom z avtoceste, ki jih človeško uho ne bi moglo slišati, bi se lahko na tak teritorij privadila. Išče ga že tedne in morda ga je pravkar našla. Območje še ni bilo zasedeno, po vsej verjetnosti zaradi bližine ljudi. Sicer jih tudi ona ni marala, bili so njeni največji sovražniki, a tako daleč v gozd verjetno nihče ne bi zašel. In na območju kar mrgoli divjadi, kar je pomenilo poln trebušček in nič stradanja. Ko je vse skupaj pretehtala, se je odločila zasesti teritorij.

Že čez nekaj dni se je sita lahkotno sprehajala po njenem območju. Sicer se ji je zdelo čudno, da jo je vedno, ko ji je zakrutilo v trebuščku, za ovinkom čakalo sveže meso, a na to se bo že še privadila. Večja težava je bil volk, ki se je potikal tu okoli. Videla ali slišala ga še sicer ni, a našla je njegove sledi, iztrebke in ugrize v mesu, ki jo je čakalo ubito. Odločena je bila vsiljivca najti, preden bo prepozno.

In res ga je. Zgodilo se je teden dni kasneje, ravno po obilni pojedini. Namenila se je k jami, v kateri je zadnje dni preživela večino časa. Ležala je na skalnati planoti in bila je majhna, volkulji pa se je zdela odlična za počivanje, razmišljanje in opazovanje. Do nje je šla vedno po isti poti. Tam jo je že večkrat čakala hrana, zato je vedela, da pot pozna tudi vsiljivec. Tokrat je hodila hitreje kot po navadi, saj je čutila nevarnost. In ko je bila že zelo blizu jame, manjkalo ji je le še nekaj ovinkov, ji je pot prestregel medved. Zarjovel je zelo glasno, da se ga je kar ustrašila. Hotela je zbežati, a ko se je žival umirila, je spoznala, da je to tisti medo iz ujetništva. Hitro je ocenila, da je mlad, dokaj mlajši, kot je ocenila takrat, ko je bil še v kletki.

Povohljaj jo je in se vrgel na tla na hrbet. Ko se je po tleh takole prekopicaval, je izgledal prav prisrčno. Naredila je nekaj korakov in ugotovila, da ji medvedek sledi. A ni ji sledil le on. Poleg njega je hodil tudi volk. Bil je še kar velik, sivkaste barve in z velikimi očmi. Ni bil zelo star, a tako mlad pa spet ne. Približno enake starosti kot ona. To, da ji ni pokazal zob, pa se ji je zdelo zelo čudno, saj je mislila, da hoče zavzeti njen teritorij. A volk se je vedel ponižno in je le hodil za njo. Občutek pomembnosti in 'vladanja' ji je dobro del, zato je še naprej hodila z dvignjeno glavo, živali pa sta ji sledili. Ko je prišla do jame, se je zopet ozrla nazaj. Medved je bil v enakem položaju kot prej in še vedno jo je gledal s svojimi velikimi očmi, a volkec se ji je približal. Zob ji sicer še vedno ni pokazal, a tako podložniško kot prej pa je tudi ni več gledal. Verjetno ni prenesel, da ga je volkulja ignorirala in hodila naprej, medtem ko ji je on za hrbtom sledil kot sluga. Ja, moškimi se pač zdi, da morajo biti vedno glavni. Bo že še malo potrpel, si je mislila volkulja in ga vprašujoče gledala. Povohal jo je, dvignil rep in se enkrat zavrtel okoli svoje osi. Velikokrat je videla očeta, ko je to delal pred mamo, vendar nikoli ni razumela pomena. A ta trenutek ji je postal jasen.

Stala je pred veliko odločitvijo. Naj se odloči in s takim mišičnjakom ustanovi trop, katerega alfa samica bo ona, ali naj še malo počaka, da se bo še bolje znašla v naravi? Nobena samica, ki jo je poznala, pred tako odločitvijo ne bi okrevala. Vse bi, še posebej takemu samcu, privolile. A ona je bila posebna. Zatorej ji je bilo še toliko manj jasno, čemu si je volk izbral njo. A ko je pomislila, da ji je, odkar jo je rešil iz ujetništva – zdaj je bila prepričana, da je to storil on – lovil in ubijal divjad, da je bila lahko sita, se je povsem zmehčala. Vedela je sicer tudi, da je vse te dni nepovabljen bival na njenem teritoriju, a ko je vse to pretehtala, se je odločila privoliti.

Po dveh mesecih je skotila tri prav prisrčne mladičke. Dva samčka in eno samičko. Z volkom sta bila nanje zelo ponosna. Dolgotrajno čepenje v brlogu se ji je obrestovalo. Sedaj je morala z majhnimi volkci počakati le še nekaj dni in potem se bo spet lahko prosto sprehajala po gozdu. Ja, življenje bi bilo res lahko prijetno. A niti sanjalo se ji ni, kaj se bo zgodilo čez nekaj pičlih tednov.

Počasi je prihajala zima in postajalo je vedno hladneje. Tudi stopinj v snegu se ni dalo prav dobro zakriti in človek bi jih lahko zelo hitro izsledil. Bližal se je čas, ko bo lahko z mladički zapustila brlog. Za samčka je ni skrbelo, saj sta bila oba dovolj borbena, da bosta lahko preživela. Huje ji je bilo, ko je videla, da gre samička po njenih stopinjah. Če bi se vrgla po očetu, bi ji bilo prihranjenega veliko trpljenja.

In ko je končno napočil dan, da se odpravijo iz brloga, je mala samička izginila. Nikjer je ni bilo. Volk je pregledal ves teritorij v upanju, da jo bo našel, volkulja pa je medtem pazila na druga dva mladička. Bilo ji je zelo hudo, saj jo je že, ko se je skotila, vzljubila.

Čez čas se je iz daljave zaslišal glasen pok. Takoj je ugotovila, da gre za streljajočo puško. Zmrazilo jo je po celem telesu – je morda ubil volka ali pa samičko? Pogledala je proti samčkoma. Brez strahu sta z zanimanjem gledala v smer, od koder je strel prišel. Takoj se je odločila – odšli bodo pogledat, kaj se dogaja.

Previdno so smuknili iz brloga in stekli v smer strela. Ko so prišli bližje, je počilo še enkrat. A tokrat veliko glasneje, da sta se prestrašila tudi mladička. A volkulja se je počutila močna kot še nikdar prej. Stekla je še hitreje in ni je zanimalo, ali ji samčka še sledita, niti, če tvega skoraj gotovo smrt. Ko pa je zavohala, da je človeku že zelo blizu, je upočasnila korak. Vedela je, da se mu noben volk za nobeno ceno ne bi približal, še posebej ne takemu s puško, a za svoj trop je bila odločena storiti vse. Približevala se je skrivaj in čisto počasi. Ko je smuknila za skalo, je počilo še enkrat. Tokrat veliko glasneje in veliko bliže. Pokukala je izza svojega skrivališča. Zagledala je lovca in ob njem štiri mrtve košute. Zastonj je tvegala. Zastonj je prišla v lovčevo bližino.

Naenkrat je nekaj zašelestelo v listju. Obrnila se je in videla svojo malo samičko, kako radovedno kuka izza grma. Čim tišje je poskušala priti do nje, še preden jo opazi lovec. Ko ji je to uspelo, jo je rahlo prijela za kožuh, dvignila in se z njo vred odplazila stran.

V brlogu sta jo že čakala samčka in počakati so morali le še volka, da bodo spet vsi lepo na kupu.

Zvečer so se prvi zbudili malčki. Radostno so stekli iz brloga in se podili zunaj. Nato je prišla ven tudi izmučena volkulja in zasanjano gledala otročičke. Končno je bilo spet vse in prav. Ozrla se je po okolici. Zdelo se ji je, da v vsej popolnosti nekaj manjka. Oh, saj res, le kako je lahko pozabila na volka. Odkar je odšel iskat samičko, ga ni bilo več na spregled. Sicer je vedela, da je močan in stvari ne dela tja v tri dni, temveč preden kar koli stori, trikrat premisli. A ko gre za ljubezen do mladička, bi lahko storil kar koli. Odločila se je brezskrbno preživeti noč, a če ga ne bo na spregled do jutra, bo ukrepala.

In res se je celo noč sproščeno podila in igrala z mladički, a proti jutru postajala vedno bolj vznemirjena. Sonce se je že do dobra pokazalo, a volka še vedno ni bilo od nikoder. Čez nekaj časa so jo sončni žarki, ki so se poigrali med krošnjami dreves, zazibali v spanec. A ni spala dolgo, saj jo je začelo žgečkati nekaj nežnega in mehkega. Ko je odprla oči, je ugotovila, da je bil to volkov smrček. Še preden se je uspela razveseliti njegovega prihoda, so se ji oči prilepile na velikega in slastnega jelena pred brlogom. Previdno je pogledala samca, ta pa ji je namignil, naj se mu le približa, zato je odšla. Vedno bliže mu je bila, vedno bolj je dišal. Kmalu so plen zavohali tudi mladički in veselo stekli k njemu. A volkulja se je obrnila in jim pokazala zobe. Malčki so jo preplašeno pogledali, misleč, kaj se dogaja in zakaj jim naenkrat lastna mamica ne pusti več jesti, ter poklapano odšli nazaj v brlog. Ko pa se je samica zavedla, kaj je storila, ji je takoj postalo žal. Že se je hotela vrniti ponje in jim ponuditi hrano, a spomnila se je pravila tropa (najprej se morata najesti alfa samec in samica, njune ostanke pa lahko nato pojedjo mladiči), zato je jedla dalje. Kmalu se ji je pridružil tudi volk, in ko sta bila sita, so prišli mladički. Ne, bila sta le dva. En samček je izginil. A še preden bi lahko zaskrbljena volkulja kaj naredila, se je ta že prikazal, za sabo pa je le s težavo vlekel kos mesa, ki ga je po vsej verjetnosti našel nekje v gozdu. Ko ga je privlekel bliže, je grdo pogledal volčji par in željno zagrizel v meso. Drugih dveh mladičev slastni jelen kar naenkrat ni več zanimal in radovedno sta se približala bratčevemu ulovu. A ju je, prav tako kot prej mama, nagnal in sam užival v pojedini. Od tega dne dalje je ta samček postajal vedno močnejši in vedno samostojnejši.

Nekega dne pa je na lovu začel vleči trop na svojo stran. Vijugal je pred volkom in zavijal prav tja, kamor niso bili namenjeni. Najprej so mislili, da je videl kakšno poškodovano žival, ki bi jo zlahka ubili in stekli za njim, a ko so ugotovili, da ni videl ničesar in da le preizkuša vdanost tropa do njega, so spet odšli v drugo smer. A ni minilo dolgo, ko se je spet prikazal spredaj, le da tokrat ne z namenom voditi trop, temveč ga ustaviti. In to mu je tudi uspelo. Začudeno so se spogledali in že hoteli steči dalje, a samec je naenkrat alfa volku pokazal zobe v znak borbe. Volk mu je srdito odgovoril in bojevanje se je začelo. Volkulja, samička in samček so se prestrašeno umaknili in si ogledovali boj, ki ga je končal volk, ko je samca spravil na tla. Volkulji se je trgalo srce, ko je gledala svojega otročička, kako se bori proti očetu. Čeprav moške logike nikdar ni razumela, tega enostavno ni mogla prenesti. Skočila je mednju in zarenčala. Volka sta se grdo spogledala, a naredila nista nič. Volkuljo sta imela preprosto preveč rada, da bi jo napadla ali pa ji storila kar koli žalega. Nejevoljno sta odšla vsak v svojo smer. V tem trenutku je bila vesela le ona, pa še to zaradi moči, ki jo je čutila, in miru, ki ga je bila zmožna narediti. Vesela se je odpravila spat.

Čez dober mesec dni pa se je trop odločil, da odide na daljši pohod izven teritorija, saj v njem skorajda ni bilo več hrane. Divjad je kar naenkrat izginila, kdo ve, zakaj, pa tudi tisto, ki je bila, nikakor niso mogli uloviti, saj so bili slabotni. Ker pa je moral na teritorij, medtem ko jih ne bo, nekdo paziti, so se odločili, da ostane samec. Izbrali so ga, ker se je poleg volka, ki pa je moral iti zraven, znal najbolje boriti.

Naslednji dan so se volk, volkulja, samček in samica res odpravili proti jugu. Potovanje se je začelo prijetno, a sčasoma so postajali vse opreznejši. Samček in samica sta prvič prestopila meje svojega območja, volk in volkulja pa sta imela že veliko izkušenj in se bala, da se katera grozna ne ponovi prav tukaj.

Kmalu so prišli do jezera. Želeli so piti, da bi bili za nadaljevanje poti močnejši. A jezero je zaledenelo. Zaradi nizkih temperatur to sicer ni bilo čudno, a volkovi so nujno potrebovali vodo, da bi se odžejali. Prva se je opogumila volkulja in previdno stopila na led. Nič se ni zgodilo. Naredila je še en korak. Spet nič. Kazalo je, da je led res trden. Kmalu se ji je pridružil tudi volk, a se v ledu še vedno ni naredila niti razpoka. Na koncu sta na ledeno ploščo prišla tudi mladiča. Vsi skupaj so začeli zagreto kopati. A razen prezeblih tačk niso dosegli ničesar. Pot so nadaljevali razočarani in žejni.

Čez nekaj časa so prišli do krmišča. Izkušeni volk je vedel, da se sem velikokrat v gručah prihajajo krmit jeleni, košute, srne in srnjaki, zato se jim je splačalo počakati. Skrili so se za grm. Po uri ali dveh se še vedno ni prikazala nobena žival. Samčka je počasi začelo minevati potrpljenje, a ostali trije volkovi so zagreto kukali na krmišče. Čakali so do jutra. Ko pa se niti ob svetlobi ni prikazala nobena žival, so jezni odšli naprej. Volk jim ni dovolil počivati, vse dokler se ne bodo najedli. Prepričan je bil, da jim tokrat ne bo spodletelo.

In res so naleteli na sveže jelenove stopinje. Sledili so jim, a ker so vodile na drug teritorij, morda skupine močnejših volkov, so se odločili pot nadaljevati v hribe. Na njih je bilo sicer veliko snega in noge so se jim ugrezale vanj, a volkuljina noga je naenkrat stopila na nekaj trdega. Začela je kopati. Na pomoč ji je priskočil volk in izkopala sta srno. Čeprav je bila zmrznjena, je izgledala slastno. S skupnimi močmi so jo zvelikli v bližnjo jamo in počakali, da se je led okoli nje stalil.

Zjutraj so jo pojedli. Čeprav so bili siti, niso imeli moči, da bi nadaljevali pot. Odločili so se, da tu ostanejo nekaj dni.

Po tednu 'zabušavanja' pa so se odpravili naprej. Tokrat domov. Hodili so malo počasneje, saj si je samica poškodovala nogo. Volkulja jo je gledala s solznimi očmi. Videla je, kako se muči, da bi dohitevala trop in kakšno bolečino prenaša ob vsakem koraku. A ni ji mogla pomagati. Kmalu se je nehala ozirati nazaj in mislila je le na domač teritorij, ki so mu bili vedno bližje. In ko je šele čez čas pomislila na samico, o njej ni bilo ne duha ne sluha več. A sedaj ji ni bilo več pomoči, saj je gotovo nemočna ležala nekje v gozdu daleč nazaj.

Kmalu so bili spet doma. Samec jih je veselo pričakal in se takoj lotil koščka srne, ki so mu ga prinesli, saj zadnje dni ni jedel kaj dosti. Volkovi so žalostni ugotovili, da bodo še nekaj časa lačni.

Bližal pa se je tudi čas parjenja in volkulja se je bala, kaj se bo zgodilo z mladički, če ne bodo imeli ničesar jesti. Pa tudi samec in samček bosta v tropu le še dobro leto. Sicer ni videla v prihodnost, a čutila je, da se jim, če bo šlo tako naprej, ne piše dobro.

Kmalu je volkulja z velikim trebuščkom ležala v brlogu. Sicer je bila lačna in slabotna, a vsaj družbo v sebi je imela. Ti malčki so namreč brcali dosti bolj kot prejšnji in jo ob tem žgečkali. Pravzaprav je bila še edina z nasmeškom na gobčku, saj so samčka, samca in volka potrli slabi ulovi.

A nekega dne se je volkulja zbudila ob velikem srnjaku in treh nasmejanih volkovih. Najprej je mislila, da sanja, a ko jo je v trebuščku nekaj močno brcnilo, je ugotovila, da je budna. Divjadi je bilo spet vse polno in zopet bodo lahko živeli v izobilju.

Čez nekaj dni so težko pričakovani mladički res prišli na svet. Tokrat štirje – dve samički in dva samčka. Vsi so bili prelepi, zdravi otročki. Le kakšne dogodivščine jih čakajo, je pomislila volkulja, preden je legla k počitku.